

## מרגו פארן

### ארבעה סיפורים

#### רציתי גויאבה אדומה

אמרתי לגברת פריד, "את יכולה לתת לי גויאבה?" היה לה עץ גויאבות שתוכן אדום וזורח ומחיך, והן היו מתוקות, והיא נתנה לי גויאבה אחת. אז ביקשתי ורד אחד. ורד אחד בצבע בורדרו, והיא קטפה לי ורד אחד, ונתנה לי. ואז הייתי ממשיכה במסע הביתה, לבית המסגדי, המרוחק מרחק של הרבה קשתות וגם כמה סלעים לבנבנים שטוחים, שאפשר להשתטח ולנוח עליהם, ולראות את האדמה, המהבילה בקור, האדמה החומה, שיש בה גם נרקיסיס, של עמק זבולון. בדרך הייתי נכנסת לפעמים לבית של האיש ההוא, שהיה מראה לי ולחברתי את אותיות הא"ב. כל אות על סימניית קרטון מוארכת ובתחתיתה גלגלת עם התנועות אָ, אַ, אָ. כל-כך אהבתי לסובב את הגלגלת הזאת. ואז הייתי מפצירה בו, "אני יכולה לקבל אות אחת?" רציתי שאות אחת תהיה שלי, והוא אמר לי שאז זה יחסר. אז הפצרתי, והמשכתי להפציר, עד שהוא נתן לי את האות פ' [לא פ], ולקחתי אותה, ושמרתי עליה בשתי ידי, וחשבתי לי שאני רוצה עוד אות. התחננתי גם למחרת וגם למחרתיים, וכבר לא קיבלתי. אז עמדתי בשקט, גם בחצר של הגברת פריד, ולקחתי לי.

#### להסתיר

אני צריף. עומד על החולות. החולות הנוודים, שמגיעים עד למפתני, וכשהדלת נפתחת החול נכנס אלי. יש לי גג משופע וחלונות קטנים, שפונים גם דרומה. והשמש מכה בי, וזה טוב לי. זה כל-כך נעים להיות בורד בין החוליות. בין הים הירקרק וההר, שהופך שם לסגול עשן. לפעמים נכנס אלי מישהו, וסוגר את הדלת וגם את החלון, ומרגיש שהנה יש לו איזה בית, שבו הוא יכול להיות עם גופו. זה כל-כך נעים.

והנה נכנס האיש הזה, ושם על החלון בד, שיש בו מראות קטנות, וכך הוא מפריד את עצמו עוד יותר מן החוץ.

ובחצר הוא שם אבנים, ששלה מן הים; מיני מכתשות, שהיו על רצפת הים, בכפר של האדם הקדמון. כפר שהוא כבר בתוך המים, שצוללנים מגיעים אליו, והמכתשות האלה עומדות עכשיו בחצר.

ואני עומד ומסתכל על סביבתי, ורואה שהחולות כבר נודדים פחות. והאיש הזה התחיל לקצוץ סלט ירקות, סלט ריחני, והוא הביא אותה. והנה יכולתי להסתיר את שניהם בתוך הצרף. הנה יכולתי. ואז הם הסתתרו עוד יותר. הם הסתתרו מתחת לשמיכות. ומה אני רציתי? רציתי להיות מישהו, שיכול להסתתר ולא רק להסתיר.

## מה אני רוצה שיקרה

אני רוצה לקרוא את הספר *The Feudal Kingdom of England*, הספר שיש לו כריכה ירקרקת, אבל מכרתי אותו בחנות יד-שנייה בירושלים. לספר הזה יש ציור של מפת אנגליה על עטיפת הכריכה.

מכרתי אותו לפני שהספקתי לקרוא בו, הוא עמד על מדפי הרבה זמן, והבאתי אותו לירושלים למכירה, שהרי קניתי אותו בירושלים, ברחוב בן-יהודה. הזמנתי אותו ברגליים כושלות. עליתי במדרגות רבות אל חנות אפלולית ומכובדת מאוד, שנמצאת בקומה השנייה.

עברתי עם הספר הזה דירות, ורציתי לקרוא בו בספריות, אבל תמיד נרדמתי. ואז עשיתי מיון בין ספרי, שאת רובם לא קראתי בגלל התרדמות האלה.

באתי לירושלים עם הספר. שוטטתי ברחובות עד שרגלי רעדו בחיפושים אחר החנויות שמצאתי, ואחר כך הן היו נעלמות לי. ראיתי אותן קודם, ואמרתי לעצמי, שבדרך חזרה אכנס.

יירדתי את הירידה מרחוב יפו לרחוב שלומציון המלכה על יד החנות של המיסיונרים, ששמו בחלון הראווה שלהם את ספרי 'הברית החדשה' מכורכים בכריכות חומות ושחורות עם סימניות וקצות דפים מוזהבים, שמושכים את העין ואת היד, שרוצה לגעת ביופי הזה, ושאתר כך היה מי שזרק לשם אבן, וניפץ את החלון הזה.

אז אחרי הירידה לשם, וכמעט שהגעתי למקום שאומרים עליו ששם התאכסן תיאודור הרצל, שם בממילא, ואיכשהו הצלחתי לסובב את עצמי ולחזור על עקבותי, פניתי ימינה, וחציתי את הכביש.

והנה צדו עיני את ערמות הספרים של 'יד-שנייה', שעמדו מחוץ לחנות אחת ברחוב קטן בפינת רחוב יפו בירושלים. נכנסתי לחנות, החלפתי עם המוכרת כמה מלים, והיא אמרה לי, שהצמיד שאני עונדת, צמיד הענברים, יפה מאוד, ואם אני מוכנה למכור אותו. אז מכרתי, והצעתי גם את הספר הירקרק, שהלך איתי בדרכים; *The Feudal Kingdom of England*. היא קנתה אותו בסכום קטן. בצד עמד מאיר שלו והסתכל, ומאחוריו עמדו הילדים, וגם הם הסתכלו, ושאלו אותו שאלות.

ואני מנסה לדמיין לעצמי, מה היה קורה, אילו המשיך הספר להיות בחברתי. כנראה, שלא הייתי קוראת בו, אבל הייתי, אולי, מציינת ממנו ציורים.

אז למה אני לא הייתי קוראת? כי אני נרדמת. אז למה ואיפה הספרים והגברים הם שמאחורי התרדמות?

## מאיפה אתה בא?

כן, נזכרתי, שאתה, חלום, הודעת לי בענין הגג, ואני לא הבנתי מה אתה מודיע, והגג של הסטודיו הוורוד הקטן שבחצר האחורית, הצפונית, התעופף לו בליל סערה, והחשיך את חלוני.

אתה זוכר שבאת ועזרת לי להתנחם, כְּשֶׁפָּה, בחיי אלה, לא יכולתי למצוא נחמה, ואז קיבלתי שיחה לטלפון הנייד שלי, ובחלונית השיחה המזוהה ראיתי את סימן האינסוף, שדומה למשקפיים.

ואז אבא שלי, שכשהוא היה פה, בעולמות האלה, שבהם אני מתהלכת עכשיו, הוא היה קשה אלי.

והנה הבאת אלי את קולו של אבי, שצילצל אלי לטלפון הנייד עם סימן האינסוף על הצג. לא הספקתי להרים את הטלפון הזה, ואתה דאגת, שאבא שלי ישאיר לי הודעה. וההודעה היתה בידיש: "מוטקעלע, נארעלע, ויין נישט, אין זיי נישט אזוי טרוריג"; "טפשונת, אווילונת, אל תבכי, ואל תהיי כל-כך עצובה." ואז קולו של אבי נעלם למרחבי המרחקים של הקצוות, ואני התנתמת, גם אחרי שהחלום היה פה.